

Zafer Yalçınpınar

Şegaf

Şegaf

UPAS Yayın

-31-

**“Şegaf”
Zafer Yalçınpınar**

Eylül 2020
upas.evvel.org

E-posta
upasnesriyat@gmail.com

Zafer Yalçınpınar (1979, İstanbul)

1997’de İstek Vakfı Belde Koleji’nden mezun oldu. 2002 senesinde Marmara Üniversitesi Ekonometri Bölümü’nde lisans derecesini, 2004 senesinde ise Marmara Üniversitesi Bankacılık ve Sigortacılık Enstitüsü’nde yüksek lisans derecesini tamamladı. 2004-2013 yılları arasında Türkiye Bilimsel ve Teknolojik Araştırma Kurumu’nda (TÜBİTAK) endüstri mühendisliği alanında ‘uzman araştırmacı’ olarak görev aldı; birçok ulusal/uluslararası projede eğitim, danışmanlık ve analiz çalışmaları yürüttü. 2016 itibariyle “Sürdürülebilirlik” ve “Sürdürülebilir Kalkınma” üst-başlıklarına yoğunlaştı.

Efemeratik bir edebiyat, şiir, kültür-sanat ve koleksiyon arşivi olan evvel.org kapsamında gerçekleştirdiği poetika çalışmalarıyla tanınıyor. Yıllardır, kültür-sanat oligarşisine karşı durarak “sıkı şiir” ile “imgelemin özgülleşmesi” kavramlarını savunmak için mücadele ediyor.

Doğduğu günden bugüne Kadıköy-Erenköy’de yaşamaktadır.

Yayımlanmış Kitapları

Karşı (Öykü, 2000, Lotus Yayınları)

Korkak Düşler (Öykü, 2001, Lotus Yayınları)

Siya (Öykü, 2006, Mevsimsiz Yayınları)

Livar (Şiir, 2007, Lotus Yayınları)

Kelimenin Yüzü (Sözlük, 2007, Çekirdek Sanat Yayınları)

Meydansız (Şiir, 2009, Çekirdek Sanat Yayınları)

Çalmayan (Şiir, 2014, Kendi Yayınları)

Rüzgâr Defteri (Anlatı, 2015, Oyun Yayınevi)

Tarihinsancısı (Şiir, 2017, YAYIN Pasaj69)

Kötü (Şiir, 2018, Upas Yayın)

En Uzun Gecedem (Şiir, 2020, The Poet House)

Dudağının Kenarındaki Çizgi (Şiir, 2020, The Poet House)

Not: Yalçınpınar’ın ayrıntılı özgeçmişine <http://bit.ly/zykimdir> adresinden ulaşabilirsiniz.

*Deryalarca Defter'den...
sevgiyle,*

Aramızdaki mesafedir buz... Bir gölün, göl olamayışı. Bir yolun, bir türlü bitmeyişi... Denizin, Akdeniz'in tam tersi! Senin bana, benim de sana kavgamdır, yokuşumuzdur: Buz!

Yürüyüş zordur buzda, bir tür hicran içerir:- Yola çıkamayıştır buz, hicran yarasıdır; sana uzaklığım! Her şeyin sonucunu söylüyorum: Buzlanmayalım! Sevgi, tutkaldır; Werner Herzog'un yürüyüşünü sevelim!

Bütün mezarlara karşın, gökyüzü sığınağıdır. (Güneş -öyle ya da böyle- bizi bekler her sabah...)

Eğer karanlıkta kalırsak -böyle bir zorluğa mecbursak- birbirimizin 'kuytu'su olmalıyız, birbirimizin kıyısında buluşmalıyız; titreyerek kadehleyeceğimiz bir mürekkep denizinin -karanlığın, Karaköy'ün- kıyısına sığınmalıyız; kışın!

Hayat, bayat!
Yaşamak ise:- daha güzel bir söylencedir;
rüyalarımızın tam tersi... Çıkar!

Yaşamın kıymetini idrak etmek için nefesini tut, solunumunu durdur. Kalbin bir vuruş atlaması, sekmesi gibi... Mesela, bir gecenin sonunda sabahın gelmediğini düşün; güneşin doğmadığını, her gün görmeye alıştığın bir deniz manzarasının veya bir gölün yerinde olmadığını düşün, o boşluğun acısını hisset!

İşte böylesine kıymetlidir nefes almak: Yaşamaya başladığında yaptığın ilk iştir; tabii yahu- yaşamının kanıtıdır; nefes alman...

Örümcekler ağ örüyor, geceleri. Odalar yorgun, evler ve çiçekler suskun. Liman sessiz, tekneler de uykuda, ağaçlar bakışsız. Arabalar işsiz. Sadece yıldızlar birer sunak gibi parlıyor, gökyüzünde, geceye. Her şey bir bitişin ve başlangıcın eşiğinde. Gecenin her yere dolan biricik ve karanlık yalnızlığı, çatıların kimsesizliği.

Her şey ve herkes gündüzün beklentisiyle yüklü.

Bekleyişin biçimidir, sabır; bekleyenlerin zihninin ve bedeninin şeklini taşır. Yuvalanan, odaklanan, biriken bir varoluş edimidir: Ağacın gövdesinin zamanla genişlemesi ve varlığına yeni halkalar eklemesi ya da bir nehrin yeni dereler ve yeraltı suları oluşturması gibidir. Mezarlıkta ağan dünya güzeli çiçeklere benzer, sabır; büyük, gelişkin, sakin ve iğkin bir erdemdir. şegaf!

Sevgililer birlikte uyuyakalı: İskele ile tekne ya da ay ışığıyla denizin uykusu gibi... Gitmek, vazgeçmektir; karanlığa açılmaktır, bilinmeze bürünmektir. Gündüzü geceye, ışığı karanlığa giydirmek; terk etmek:- vazgeçmektir. İskelenin tekneden, teknenin de iskeleden uzaklaşması, ay ışığının denizden ayrılması: Özlem, vazgeçmenin sonucudur, çünkü: Sevgililer birlikte uyanır.

Geri gelmektir, tevekküldür; varoluşun kapılarının açılmasıdır. Evleri giyinmektir, sözün özüne ulaşmasıdır. Zamansızlığın dalgakıranlarını ve sükûnetini kabullenmektir; önceyi ve sonrayı düşünmemek... Bir geminin güvenli, tanıdık bir limana ulaşması/girmesi gibi güven, bütünüyle içselleştirilmek zorundadır:- "Azıcık veya biraz güven" diye bir şey yoktur.

İçselleştiremediğimiz bir güvenden bahsedemeyiz; bu nedenle dönüş -geri gelmek- evi ayakta tutan duvarları -limanı koruyan dalgakıranları- yutkunmaktır. İçe bakıştır, özüttür: İçimizdeki evrenlerin ve gezegenlerin yüklendiği zamansızlığı anlamaya çalışmak ya da kabullenmek...

Ölümçüdür, gerçek, yaşayanlar için; çöldür.

Bizans toprağı: Tarihin yeniden yazılabilen yükleriyle, sonsuz boğucu sıkıntısıyla ve doğu-batı geriliminin özel müziğinde:- bakırlaşmıştır.

Hilebaz bir direklerarası (tulúat) oyuncusunun icra ettiği tuhaf bilmecelerle, söylencelerle ve korkaklıkla:- zümrüt rengi boyanır baştan aşağı gökyüzüne, geçitlerine, sularına ve sarnıçlarına; büyük bir şiirin gayriresmî portresi çizilir, karanlıkta:- kasvet burçlarıyla körlüğünün: Ey İstanbul!

İstanbul'un grisi, zümrüt rengini verir, senin denizlerine.

Yaşamın bize kurguladığı tüm ânlarla birlikte düşünüyorum geçmişimi -giriş, gelişme, sonucu- ve geleceğim noktayı: Ölüm! Hikâyelerin akışkanlığı insanların zihnini biçimlendirir, zihin de hikâyeleri... 'Gerçek' veya 'gerçeklik' dediğimiz şey böylesi bir çevrimsel örüntü ya da dolantı düzeneği olabilir mi?

Bir ân, yerini başka bir ân ile siliyor sürekli. Bu düzenekte 'durum' daha önemli bence. Peki, yazılmayan, hikâyesi oluşmayan bir şeyin varoluşundan veya yaşamsallığından nasıl söz edebiliriz... Ben, ânların imgesel gücünü kullanarak -şirleyerek- dile getirmeyi, hikâye yazmaya yeğliyorum.

Kullandığımız kelimeler ve yaşadığımız olaylarla, tüm bunların taşıdığı anlamların arasına ipler, çizgiler çekelim. Bağlar kuralım ve bu bir bilişsel harita olsun; analiz etmek için... Sonra tuhaf bir deneye girişelim: Haritadan ipleri/bağları kaldıralım -yani ipleri/bağları düşünmeden, analiz öncesi halimize geri dönelim. Eğer bu duruma tahammül edebiliyorsak -yani analiz yaşamımızda veya varoluş biçimimizde bir değişikliğe sebep olmuyorsa-

ya 'kaybolmuşuz' demektir ya da 'haritayı yanlış çizmişiz'dir.

Örneğin evdeki bir çini/seramik eserini al. Öfkeyle kır, dök, parçalara ayır. Sonra sakinleş, parçaları incele, yeni bir şeyin fikrini zihninde oluştur, tasarla. Eski parçalara -bir yerlerden bulup-farklı parçalar dâhil ederek (her şeyi kalbindeki gizle tutturarak) yeni bir eser inşa et. Eserinin kalbi, kalbindeki öz olsun.

Eserinin yüzü, yüzündeki sır olsun.

Anlamın ikinleŖmesi sürecinde -anlam arayıŖların tümünü yükle-
nerek- merdivenleri yavaŖ yavaŖ tırmanacaksın. Dinlediklerinin
etkisi, hiçbir Ŗekilde hızla -aniden- kendini göstermeyecek. (Fakat,
merdivenin mimari tasarımına göre, tırmanıŖın zor veya kolay
olabilir.)

Kalbin ruhta, özün sözde yavaş yavaş çözülmesi... Anlam arayışının sonuçlandığını düşüneceksin.

Dinlenmelisin. Yürürken de dururken de dinlenmelisin.

Evlerini, çerçevelerini -köşeli ve durağan her şeyi- soyunmak ister pencereler: İçeriye dışarıya, dışarıyı içeriye. Bir görüntü alevleniyor ve soğuyor yaşamın her ânında, pencerenin yüzünden; yeryüzüne, gökyüzüne, ışığa, karaltıya, içeriye, dışarıya. Pencerelerden daha huysuz, değişken, sıkıntılı ve kandırmacalı bir yapı biçimi yoktur evrende.

Ters evrende, yeraltı ırmakları kaldırımların üzerinden akar. Ters evrenden bizimkine bir çiçek, kaldırım kenarından gülümser. Bir ağacın kökleri -ters evrenden güç alarak- kaldırımları yerinden oynatır.

Rahat, sakin, acelesiz ve mükemmel varlıklardır; ağaçlar. Yaşamdan soluk alıp yaşama soluk verirler ve olgun düşünceler geliştirirler yapraklarının damarlarında.

Rüzgârın ev sahibidir; ağaçlar.

(...)
ekmek fırınının önünde
yatay bir gökdelen gibi
bu güvercinlerin dizilişi *
(...)

* “Taş Uçak’ta”, [Meydansız](#), Çekirdek Sanat Yayınları, 2009, 1. Baskı)

"Her Şey yerinde mi?" diye sorarak, her Şeyi var etmeye çalıŐır,
gökyüzün, her sabah, dünyaya...

Gökyüzüne boyut katar, bulutlar. Onlar olmadığında gökyüzü ve yeryüzü coşkusuzdur. Her zaman anlaşılmak ister -bu toprakların üzerinde gezinirken- bulutlar; sikkın, gergin... Fakat sonsuz heyecan ile doludurlar, yağacak yer arayarak biçimlenir, çehresi, bulutların:- ve gökyüzünün.

İnsanın kendisindeki hakikati görmesi için -tuhaf bir alan derinli-
ğinin çerçevesinde- kendisiyle yüzleşmesi ve kendisini kabullen-
mesi gerekiyor.

"Biz buzullara Őir gömdük ve onurumuzla ldk."

Kaç bin derecede ergiyor, çeliği, kalbimizin?
Sözün özü giyinmesi:
Şegaf!

Kelimeler

Buz /5
Sığınma /6
Hayat /7
Nefes /8
Gece /9
Sabır /10
Vazgeçiş /11
Dönüş /12
Gerçek /13
Kasvet /14
Gri /15
Hikâye /16
Kayboluş /17
Parça /18
Dinlemek /19
Duymak /20
Beklemek /21
Pencere /22
Kaldırım /23
Ağaç /24
Binalar /25
Gökyüzü /26
Bulutlar /27
Ayna /28
Fısıltı /29
Sert /30
Kelimeler /31

upas

upas.evvel.org

İstanbul, 2020